

Wyrok z dnia 23 czerwca 1999 r.

II UKN 11/99

Zarzut kasacji naruszenia art. 241 KPC jest bezzasadny, jeżeli z opinii biegłych sądowych lekarzy właściwych specjalności i jej uzupełnienia na żądanie wnioskodawcy wynika, że pourazowe obrażenia nie powodują inwalidztwa żadnej z grup.

Przewodniczący: SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca), Sędziowie: SN Stefania Szymańska, SA Krystyna Bednarczyk.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 1999 r. sprawy z wniosku Leona D. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w S. o prawo do renty inwalidy wojennego i wojskowego, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 kwietnia 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach wyrokiem z dnia 27 listopada 1997 r. oddalił odwołanie Leona D. od decyzji Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S. oddalającej jego żądanie przyznania renty inwalidzkiej dla inwalidy wojennego z uwagi na treść opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów neurologa, ortopedy i kardiologa, według której wnioskodawca nie jest inwalidą w związku ze służbą wojskową w 1946 r., podczas której przy rozminowywaniu doznał obrażeń.

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 1998 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację wnioskodawcy, uznając ustalenia Sądu pierwszej instancji za trafne.

Kasacja wnioskodawcy od powyższego wyroku zarzuca naruszenie art. 240 i 241 KPC.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna. Przepis art. 240 KPC stanowi, że sąd nie jest związany swym postanowieniem dowodowym i może je stosownie do okoliczności uchylić lub zmienić, zaś przepis art. 241 KPC stwarza możliwość zarządzenia powtórzenia lub uzupełnienia postępowania dowodowego. W przedmiotowej sprawie nie nastąpiło, zdaniem Sądu Najwyższego naruszenie, wskazanych przepisów. Wnioskodawca badany był w toku postępowania sądowego przez biegłych lekarzy właściwych specjalności, którzy nadto uzupełnili swoją opinię [...] i stanęli na stanowisku, że obrażenia okolicy szczękowej, wybicie zębów, złamanie kciuka, nie powodują inwalidztwa którejkolwiek z grup – bez względu na to, kiedy i w jakich okolicznościach powstały. Sąd pierwszej instancji nie miał więc powodu uchylać lub zmieniać swojego postanowienia dowodowego bądź powtarzać lub uzupełniać postępowania dowodowego. Udział bowiem wnioskodawcy w akcji rozminowywania podczas służby wojskowej nie jest kwestionowany, jak i nie są kwestionowane obrażenia pourazowe. Jednakże następstwa urazu same przez się, niezależnie od innych schorzeń, nie powodują inwalidztwa, nie ulegają też żadnym zmianom. Tym samym roszczenie o rentę inwalidzką z ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych nie może zostać zaspokojone.

Sąd Najwyższy nie znalazł zatem usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia kasacji i w oparciu o art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji wyroku.

=====